

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **N. V. L.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014, č. j. 44 A 30/2014 - 20,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014, č. j. 44 A 30/2014 - 20, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-4197-1/ČJ-2014-930310-V217, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě částku 6.800 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-4197-1/ČJ-2014-930310-V217, zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 2. 2014, č. j. KRPS-1251-31/ČJ-2014-010026, kterým bylo

žalobcovi uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie v délce šesti měsíců. Správní orgán prvního stupně zároveň stanovil žalobci lhůtu k vycestování v délce třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 25. 4. 2014 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného. Správní orgán prvního stupně vycházel z pravomocného usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012 (dále též „předmětné usnesení“), o zastavení řízení žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které mělo být žalobci doručeno dne 15. 4. 2013. K tomu žalobce ale namítal, že podal proti uvedenému usnesení odvolání včas, jelikož mu toto usnesení nebylo řádně doručeno, nýbrž je převzala třetí osoba bez patřičného zmocnění. Jestliže předmětné usnesení nenabylo právní moci, žalobce pobýval ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky oprávněně. Žalobce dále poukazoval na svůj zdravotní stav a na skutečnost, že v zemi původu je několikanásobně nižší úroveň lékařské péče než na území České republiky. Žalovaný svým zamítavým rozhodnutím proto postupoval v rozporu s veřejným zájmem a Listinou základních práv a svobod, když nezohlednil zájem na ochraně žalobcova života a zdraví; analogicky měl zohlednit ustanovení § 119a odst. 2 a 5 zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce podal odvolání proti předmětnému usnesení bezodkladně poté, co mu bylo předáno, dodržel zákonnou lhůtu (§ 83 odst. 2 ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) a byl podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn pobývat na území České republiky. Pro uvedené důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 8. 2014, č. j. 44 A 30/2014 - 20, žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobci nesvědčila fikce trvajících oprávnění k pobytu podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť podle ustanovení § 85 odst. 1 správního řádu nemělo pozdě podané odvolání *a contrario* odkladný účinek. Správní orgán prvního stupně tak správně zahájil řízení o vyhoštění, když se žalobce neprokázal platným pobytovým titulem, Ministerstvo vnitra na dotaz neuvedlo žádné překážky k vyhoštění a správní orgán prvního stupně měl k dispozici pravomocné usnesení o zastavení řízení o prodloužení platnosti doby pobytu. Krajský soud dále uvedl, že nebylo možné aplikovat ustanovení § 83 odst. 2 ve spojení s § 84 odst. 2 správního řádu, protože citovaná ustanovení upravují případy opomenutých účastníků řízení, kterým nebylo rozhodnutí vůbec oznámeno. Žalobce svoje tvrzení ohledně chybného doručování ale blíže neupřesnil ani nedoložil, a tak mu nemohlo vzniknout postavení opomenutého účastníka řízení. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebylo možné aplikovat na žalobcův případ ustanovení § 119a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož upravuje případy ohrožení cizinců na zdraví a životě při spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Námitku nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života žalobce shledal krajský soud rovněž nedůvodnou. Žalobci byla amputována noha již v sedmi letech a po příjezdu do České republiky v roce 2005 mu toto postižení nebránilo v cestování a podnikání. Otázku úrovně lékařské péče v zemi původu pak správní orgány posoudily v souladu se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že rozhodnutí o správním vyhoštění není s ohledem na dlouhodobost a stabilitu zdravotního stavu žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané zdejšímu soudu dne 2. 9. 2014, doplněné o žalobní důvody dne 12. 9. 2014, navrhuje zrušení nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014, č. j. 44 A 30/2014 - 20. Stěžovatel předně namítá, že usnesení

pokračování

Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení, převzala třetí osoba bez patřičného zmocnění. Správní orgány tak měly při rozhodování o správním vyhoštění postupovat podle ustanovení § 57 odst. 2 správního řádu, neboť posouzení oprávněnosti pobytu je předběžnou otázkou k řízení o správním vyhoštění. K námitce vadného doručení pak doplňuje, že se mu podařilo zjistit identitu osoby (pan N. D. C.), která obálku s usnesení převzala, a tvrdí, že podpis na obálce daleko více odpovídá jménu Chieu než jeho jménu. Toto zjištění nepokládá za novou skutečnost [§ 109 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], ale o upřesnění již tvrzených námitek. Krajský soud se nesprávně vypořádal s fikcí trvajících oprávnění k pobytu, protože odvolací lhůta byla zachována podle ustanovení § 85 odst. 1 ve spojení s § 84 správního řádu. Stěžovatel rovněž poukazuje na konstantní judikaturu, podle níž je povinen soud v pochybnostech o správnosti doručování napadené rozhodnutí zrušit. Jelikož se soud nezabýval otázkou „řádnosti“ podaného odvolání proti předmětnému usnesení, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[5] Žalobce rovněž navrhuje, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, jelikož mu se správním vyhoštěním hrozí závažná újma spočívající v povinnosti vycestovat. Žalobce svoji žádost zdůvodňuje nezákonností napadeného usnesení krajského soudu, svým podnikáním na území České republiky, ztrátou možnosti zajistit si obživu v zemi původu pro jeho postižení a nedostatečnou kvalitou zdravotní péče na území Vietnamu.

[6] Žalovaný se ve vyjádřeních ke kasační stížnosti ze dne 15. 9. 2014 a 22. 9. 2014 ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, odkazuje na své rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žádosti na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody pro jeho přiznání.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost pro tvrzenou nezákonnost [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále v kasačních námitkách namítal i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

[10] Usnesením ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012, zastavilo Ministerstvo vnitra podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel byl poučen o možnosti podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení usnesení podle ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že toto odvolání nemá podle ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek. Stěžovatel byl dále poučen o tom, že dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu se považuje podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za platné až do nabytí právní moci tohoto usnesení.

[11] Blanketním odvoláním datovaným ke dni 27. 5. 2013 napadl stěžovatel usnesení Ministerstva ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012. V doplnění odvolání datovaným ke dni 24. 7. 2013 stěžovatel namítal, že toto usnesení převzal dne 15. 4. 2013 jiný Vietnamec, což dokládá odlišností podpisu. Dále uvedl, že odvolání podal, jakmile mu bylo uvedené usnesení předáno, podle ustanovení § 83 odst. 2 ve spojení s § 84 odst. 2 správního řádu dne 27. 5. 2013 v zákonné lhůtě.

[12] Úředním záznamem o zajištění cizince správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 1. 2014, č. j. KRPS-1251-1/ČJ-2014-010026, bylo popsáno zajištění stěžovatele dne 2. 1. 2014 v 13:15 v Mladé Boleslavi, neboť se, jako cizinec, dopustil jednání popsaného v § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pro které je možné ukončit cizinci pobyt na území České republiky nebo uložit správní vyhoštění.

[13] Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 2. 1. 2014, č. j. KRPS-1251-5/ČJ-2014-010026, správní orgán prvního stupně zahájil se stěžovatelem řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců za konstatování, že stěžovatel se zdržuje na území České republiky bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu.

[14] Stanoviskem ze dne 21. 1. 2014, č. j. MV-9073-2/OAM-2014, Ministerstvo vnitra k pobytu stěžovatel uvedlo, že pobýval na území České republiky do 14. 8. 2012 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Usnesení ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012, nabylo právní moci dne 2. 5. 2013. Ministerstvo dále konstatovalo, že dne 28. 5. 2013 obdrželo opožděné odvolání proti tomuto usnesení, jež nezaložilo fikci oprávněnosti pobytu podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a které k době vydání stanoviska nebylo dosud projednáno.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jejíž vypořádání je podmínkou k tomu, aby se zpravidla mohl zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nezabýval jeho námitkou ohledně řádnosti podaného odvolání proti usnesení ze dne 5. 4. 2013. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožnil. Krajský soud si byl vědom probíhajícího řízení o odvolání ve věci prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a citovanou námitku posoudil tak, že správní orgán prvního stupně měl při řízení o správním vyhoštění k dispozici pravomocné usnesení, kterým bylo zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ačkoli krajský soud dospěl k jinému právnímu závěru než stěžovatel, nemůže být samotný odlišný právní názor důvodem k nepřezkoumatelnosti rozsudku. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů se totiž považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, č. 81/2004 Sb. NSS, tyto a všechny další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou

pokračování

dostupná na: www.nssoud.cz). Jelikož krajský soud se naproti tomu v rozsudku s touto námitkou vypořádal, neshledal Nejvyšší správní soud jeho rozsudek za nepřezkoumatelný a dále posuzoval vznesenou námitku jako tvrzenou nezákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[17] Hlavní otázkou předloženého sporu je právní posouzení, zdali v době projednávání odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012, svědčila stěžovateli fikce trvalého pobytového titulu podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel k tomu považuje za důležitou okolnost, že uvedené usnesení nenabýlo právní moci, protože nebylo doručeno jemu ale třetí osobě bez patřičného zmocnění.

[18] Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[p]okud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti“.

[19] Podle § 73 odst. 1 správního řádu „[n]estává-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání“.

[20] Podle § 72 odst. 1 věta první správního řádu „[r]ozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením“.

[21] Podle § 85 odst. 1 správního řádu „[n]estává-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí“.

[22] Podle § 57 odst. 2 věty první správního řádu „[p]robíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64“. Podle § 64 odst. 1 písm. c) je jedním z důvodů pro přerušování řízení probíhající řízení o předběžné otázce.

[23] Nejvyšší správní soud se otázkou fikce trvalého oprávněného pobytu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval již v rozsudku ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 As 111/2013 - 32 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz), ve kterém dospěl k závěru, že zjevně opožděně podané odvolání proti rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nemá odkladný účinek, a proto v takovém případě fikce trvalého oprávněného pobytu cizinci nepřisluší. V citovaném sporu stěžovatelka podala opožděně odvolání proti usnesení o zastavení řízení, ve kterém Ministerstvo vnitra rozhodlo o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatelka zmeškání odvolací lhůty nerozporovala, neboť sama požádala o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, a zdejší soud shledal následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění za uložené v souladu se zákonem.

[24] Odlišně v nyní posuzované věci stěžovatel namítá nedoručení usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012, pročež podal odvolání neprodleně poté, co se o usnesení dozvěděl. O tomto odvolání přitom nebylo v době řízení o správním vyhoštění rozhodnuto (a nebylo o něm rozhodnuto ani dosud). Žalovaný vypořádal námitku vadného doručení tvrzením, že měl k dispozici pravomocné usnesení a nebyl oprávněn tuto listinu jakkoli přezkoumávat (Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že usnesení ze dne 5. 4. 2013 s vyznačenou právní mocí není součástí správního spisu, je zde založen pouze stejnopis usnesení bez vyznačené doložky právní moci a sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2014, že usnesení pokládá za pravomocné). Krajský soud jeho závěr stvrdil tím, že pravomocné usnesení považoval

za dostatečný důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění a že absence rozhodnutí o odvolání není dostatečnou vadou pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry neztotožňuje.

[25] Žalovaný si byl na základě stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2014 vědom toho, že stěžovatel podal odvolání proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu, ve kterém tvrdil, že mu předmětné usnesení nebylo doručeno. Pokud by se v odvolacím řízení prokázalo, že písemnost převzala třetí osoba bez příslušného zmocnění, usnesení nemohlo nabýt právní moci (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 1 správního řádu). Podané odvolání, které Ministerstvo vnitra považovalo dle svého sdělení za opožděné, tak při prokázání stěžovatelem tvrzených skutečností mohlo být vyhodnoceno jako včasné (srovnej k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. I. ÚS 3138/10, dostupný na: www.nalus.usoud.cz). Ze správního řádu vyplývá, že o opožděnosti odvolání rozhoduje odvolací orgán (§ 92 odst. 1 správního řádu). Jestliže v době rozhodování o správním vyhoštění nebylo o podaném odvolání ve věci prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnuto k tomu příslušným správním orgánem a žalovanému byly známy důvody, které vzbuzovaly pochybnosti ohledně zmeškání odvolací lhůty, žalovaný se mohl pouze spolehnout na vyjádření Ministerstva vnitra o tom, že předmětné usnesení nabylo právní moci. Jelikož o včasnosti odvolání mohl rozhodnout pouze odvolací orgán a stěžovatel uváděl tvrzení, jež byla způsobilá vyvrátit opožděnost podaného odvolání a která by byla dokazována v odvolacím řízení, měly správní orgány v řízení o správním vyhoštění vyčkat na rozhodnutí o žalobcem podaném odvolání. Zda usnesení o zastavení řízení ze dne 5. 4. 2013 nabylo právní moci bylo předběžnou otázkou, o níž probíhalo řízení u příslušného správního orgánu.

[26] Požadovaná zdrženlivost správních orgánů odpovídá i závažnosti zásahu správního vyhoštění do života člověka, zejména do práva na ochranu soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V případě vyčkání s uložením správního vyhoštění do doby, než bude najisto postaveno, zda se stěžovatel zdržuje na našem území bez oprávnění k pobytu, a to i za cenu určité časové prodlevy, je důsledek pro společnost a veřejný pořádek méně závažný, než jaký by byl pro cizince v případě vykonaného správního vyhoštění, které by však bylo nesprávné a nezákonné. Uložení správního vyhoštění na základě pouhé domněnky o neexistenci fikce trvajících oprávnění cizince k pobytu (§ 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), by tak bylo i v rozporu se zásadou přiměřenosti výkonu veřejné moci (§ 2 odst. 2 a 3 správního řádu). Nejvyšší správní soud dále podotýká, že o odvolání stěžovatele ze dne 27. 5. 2013 proti předmětnému usnesení nebylo nijak rozhodnuto, ačkoli uplynula poměrně dlouhá doba, přesahující několikanásobně zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Tato skutečnost nemohla jít v řízení o správním vyhoštění k tíži stěžovatele. Je totiž úkolem správních orgánů, aby k prosazování veřejného zájmu (§ 2 odst. 4 správního řádu) efektivně koordinovaly svoje postupy (§ 8 správního řádu).

[27] Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku důvodnou; krajský soud tak při přezkumu rozhodnutí žalovaného zaujal nesprávný právní názor [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dalšími námitkami ohledně identity osoby, jež podle tvrzení stěžovatele převzala předmětné usnesení, a běhu odvolací lhůty (§ 84 správního řádu), se zdejší soud nezabýval, protože jsou předmětem odvolacího řízení. Zároveň již nebylo třeba, aby byl posuzován předestřený zdravotní stav a ekonomická situace stěžovatele, neboť podle zdejšího soudu nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění.

[28] Stěžovatel ve svých podáních žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jelikož stěžovatel doplnil svoji blanketní kasační stížnost až dne 12. 9. 2014, lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.) počala běžet až tímto dnem (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012,

pokračování

č. j. 6 Ads 73/2012 - 17) a uplynula by dne 12. 10. 2012 (§ 40 odst. 2 ve spojení s § 40 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé ve lhůtě vymezené pro rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti, a proto o samotném návrhu na přiznání odkladného účinku již nemusel rozhodovat.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Jelikož již v řízení před krajským soudem existoval důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o správním řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu včetně rozhodnutí žalovaného [§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný bude v dalším řízení postupovat v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); tedy vyčká pravomocného rozhodnutí o odvolání stěžovatele proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2013, č. j. OAM-46522-15/DP-2012.

[30] O nákladech soudního řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak v řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti. Soudní řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění jsou osvobozeny od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], a proto stěžovateli s úhradou soudního poplatku žádné náklady nevznikly. V řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastupování za dva úkony jeho právního zástupce – převzetí zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], tj. celkem 6.200 Kč. V řízení před Nejvyšším správním soudem má žalobce právo na náhradu odměny za právní zastupování za jeden úkon jeho právního zástupce – podání kasační stížnosti, včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) tamtéž], ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 tamtéž], tj. celkem 3.100 Kč. Stěžovatel má dále právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 tamtéž), tj. celkem 600 Kč v řízení před krajským soudem a 300 Kč v řízení před zdejším soudem. Stěžovatel tak má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 6.800 Kč před krajským soudem a 3.400 Kč před zdejším soudem, jelikož nedoložil zdejšímu soudu, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu